

Una xerradeta amb.....

TONI SANS PICÓ

Ja ha passat un altre més i tornem amb una nova entrega d'aquestes "xerradetes". Fullejant el llibre "Els primers 50 anys de s'Alcazar" he vist que hi ha un jugador que apareix a moltes de les fotos que l'il·lustren.

Sé que n'hi ha molts més de com ell, però a ell el segueixo veient molt per les grades del Club seguin les evolucions del seu fill Agustí, així que he pensat que ens podria donar una visió bastant ampla del Club. Ha costat un poc de convèncer, però finalment ha accedit i jo li ho agraeixo molt.

Efectivament estic parlant d'en Toni Sans

P: Gràcies per deixar-te convèncer. El teu nom complet és?

R: Toni Sans Picó

P: Ens vols dir quants anys tens?

R: Si, cap pega sóc del 58, així que aquest any en faig 50.

P: Estàs casat amb...

R: N'Adela

P: I teniu fills. Quants?

R: Dos, en Lluís i n'Agustí.

P: A què et dediques ara?

R: Sóc professor de secundària

P: Ens dius un hobby?

R: En tenc bastants, però et diria que sa òpera, sa ciència i pescar en barca, són tres des coses amb les que més disfruto.

P: I el teu menjar preferit?

R: (Sense pensar gens) Uy! Els raons.

P: Ara diguem un lloc que t'agradaria visitar.

R: Tornaria a Paris, aquesta vegada amb sa meva dona, hi vaig ésser per feina i me va agradar molt.

P: Bé, crec que m'has contestat a sa següent pregunta, però diguem un lloc que ens recomanaries visitar?

R: (Ràpidament) Manhattan. Allà es concentren totes ses cultures del món, és fantàstic.

P: Molt bé, mirarem d'anar-hi. I com sempre, per acabar aquesta part més personal, diguem què t'emportaries a una illa deserta?

R: Una canya, llibres de ciència ficció, i si es pot, sa família.

Molt bé, ara que ja et coneixem un poc més, anem a saber què et lliga a aquest Club.

P: Com i quan comença sa teva relació amb s'Alcazar?

R: (Pensa un poc i mira per amunt) Fa “uns quants anys” devia ser el 73, jo tenia 15 anys i sempre estava a casa estudiant. No sortia gaire i el meu pare i s'arbitre Diego Fernández un bon dia me van portar a un entrenament de s'Alcazar i me van apuntar. En aquells moments a s'equip hi havia en Berto, en Tolo Mercadal, n'Alonso...

Es primer any, evidentment jo era molt flac i me'l vaig passar entrenant botant sa pilota i agafant el rebot. No me tenia fitxa, tan sols entrenava.

La següent temporada ja vaig fitxar i no era cap passada de bo, però recordo que un bon dia, en un partit contra La Salle d'Alaior vaig fer 26 punts i a partir d'allà ses coses ja van començar a anar-me bé.

S'Alcazar va fer un bon equip de juvenils, s'entrenador era en Dado Casasnovas, i en dues temporades ja vam quedar campions de Menorca i vam anar a fases, amb en Bordas. Tècnicament tan sols botàvem sa pilota i fèiem entrades per l'esquerra, no gaire cosa més. Eren altres temps...

El següent any vaig anar a estudiar a Barcelona i havia de fitxar amb l'Hospitalet, però no ens vam entendre amb les condicions (recordo que aquella època vaig perdre 10 Kg en pocs dies). Finalment vaig fitxar amb el SESE amb en Bordas d'entrenador i després també vaig fer dues temporades amb el Barça. Fins que un dia en Portela me va telefonar per dir-me que en el meu lloc havien de fitxar a un altre jugador però si volia podia seguir entrenant amb ells, així que vam arribar a s'acord de que jo entrenava amb ells però els caps de setmana jugava els partits amb s'Alcazar. Cada 15 dies venia a Menorca a jugar i passava es cap de setmana.

A cinquè de carrera en Bordas me va dir de jugar amb el Santiago Apostol d'Hospitalet i vaig fitxar amb ell, fins que vaig acabar sa carrera. Però també he jugat amb el Salamanca (fent sa mili allà), amb La Salle de Maó, i al 87 vaig tornar a s'Alcazar fins que me vaig retirar.

Això són carreres! Quin “nai nai” d'equips. No sabia que havies jugat amb el Barça, ni amb La Salle!

P: Efectivament teníeu un equipet molt bo i els anys “daurats” de s'Alcazar els has viscut en primera persona... Vosaltres vàreu pujar a segona, no? Com ho recordes?

R: Sí, de fet he pujat a 2ª amb tres equips. Amb s'Alcazar al 77/78, amb La Salle al 83/84 i amb el Salamanca al 80/81. I sa veritat és que sa vegada que vam pujar amb s'Alcazar ho recordo amb molta alegria. Era al camp del Navas, un camp descobert que llenegava moltíssim, i vam empatar (en aquell temps es podia empatar, com en el futbol) així que vam “treure” un punt i si el Boscós perdia el seu partit, nosaltres pujàvem. Efectivament el Boscós va perdre i quan ho vam saber, s'alegria es va desbordar.

Sa 1ª temporada a 2ª la vam poder jugar al “Petrus” però sa següent ens van obligar a anar al poliesportiu des Castell. Allà hi venia molta gent a veure'ns, eren uns partits molt bons i els contraris en passaven un fum. Ara bé, quan anàvem fora, els que en passàvem un fum érem nosaltres.

P: Que bo, no sabia que abans es podia empatar un partit de bàsquet! I recordes alguna anècdota que vulguis compartir amb nosaltres?

R:(Pensa un poc) No sé què dir-te, n'hi ha moltes. Jo el que recordo molt és s'ambient tan bo que teníem a s'Alcazar, especialment al nostre equip. Xalàvem com a porcs, i els viatges a Barcelona... (riu) No és estrany que perdéssim.

Recordo que anàvem a un restaurant que es deia “La boca del racó” i hi anàvem per què era el lloc on més menjar donaven.

A nivell de vestuari hem viscut moments importants per Menorca i pel Club, com quan volien canviar el nom de s'Alcazar per posar-lo en Català. Hi havia manifestacions hi tot! També recordo tots els partits que ens han robat els àrbitres a fora, o els que hem robat aquí! (riu)

P: A Menorca es vostre rival, era La Salle o el Boscos?

R: Salle, Boscos... més o menys eren iguals. Durant uns anys La Salle era a 3^a, així que no jugàvem contra ells, però el Boscos va ser el primer equip a Menorca que va fitxar estrangers i eren complicats de guanyar.

P: Suposo que has tingut bastants entrenadors durant sa teva vida esportiva, digues-me'n un que t'hagi “marcat” (per bo o dolent). I perquè?

R: Lògicament tots m'han marcat. En Dado va ser es primer, encara que també el vaig tenir a La Salle, en Bordas, en Jaume Berenguer al Barça, i aquí vaig tenir en Pedrin, en Torres, en Toni Perelló, en Piris... No sé si me'n deixo cap, però tots m'han marcat.

P: Molt bé, això és diplomàcia (és broma)

Te veig molt per ses grades de s'Alcazar seguint les evolucions del Club. Creus que s'Alcazar és un bon Club? Vull dir, si penses que es treballa bé a nivell esportiu o la gent ve per què s'ho passa bé o perquè te els seus amics aquí i prou.

R: No, no de cap manera! S'Alcazar darrerament s'ha fet un nom a nivell nacional, és un referent de les canteres nacionals.

Per una altre banda es nou pavelló ha ajudat molt a nivell de lesions. Sa pista de ciment del “Petrus” era matadora pels genolls!

També penso que s'objectiu de s'Alcazar ja no és cercar un referent en el 1er equip, si no que és sa cantera. Encara que crec que, el Club necessita un equip masculí que jugui a un bon nivell, (ara que té un equip de dones que ja ho fa) i penso que a la llarga ho aconseguirà.

P: Tu que has viscut els anys 70 dins del Club com a jugador i el veus ara a punt del 2010, diguem una similitud entre s'Alcazar d'ara i el de quan tu jugaves, i una diferència.

R: Abans gairebé no havia categories menors i ara n'hi ha “un xinxé”. Per una altre banda, a nivell econòmic, abans el Club es mantenia pels socis (jo no vaig pagar mai per jugar, i fins i tot ens pagaven ses bambes!), ara es paga un servei.

I també ses persones que hi havia abans, que n'hi ha molts que ja no veig per aquí. No vull dir noms, però per “A” o per “B” ja no venen. Crec que s'hauria de fer alguna cosa per a que tornin.

Hi estic d'acord, però també penso que a la vida tot són etapes, i que molts de nosaltres un dia o un altre deixarem de venir tant per aquí i ens dedicarem a altres coses i tan sols vindrem a veure algun partit o a fer el cafè al “dixós” bar que algun dia tindrem...

P: Canviant de tema. Actualment tens un fill (en Lluís) que juga a La Salle i s'Altre (n'Agustí) que ho fa a s'Alcazar. Com es porta això a nivell familiar? Hi ha disputes entre ells per aquest fet?

R: Que va! Tot és bàsquet. Cap pega amb aquest tema. Això de la rivalitat amb La Salle amb el temps crec que es porta millor, no?

No ho sé, suposo que és qüestió de caràcters... Personalment, et puc dir que jo ho porto bé.

P: Ja sé que no vols parlar del teu fill, però una petita referència a ell és obligada. N'Agustí fa temps que està destacant i per rematar a sa Mini copa va ser nomenat el MVP del torneig. Com ho viu ell? T'inquieta el seu futur?

R: (Ràpidament) El futur, arribarà i ja el decidirem, ara el que toca és estudiar i formar-se com a persona.

I en quant a la minicopa, afortunadament i malgrat s'enfada d'algun periodista, el “núvol” va durar 2 dies, gràcies a sa feina dels entrenadors i a l'entorn familiar, clar!

P: Molt bé, Toni. No tens filles, però segueixes el bàsquet femení? Un amic meu diu que el bàsquet jugat per dones, és un altre esport diferent, hi estas d'acord?

R: (Capeja i riu, com amb por de ficar-se en un embolic) Jo pens que es bàsquet femení té una altre intensitat, inclús tècnicament és diferent, però jugat a un gran nivell és molt bo. Per exemple, jo disfruto veient un partit de la selecció espanyola femenina. Pens que és una qüestió de nivell... No ho sé, és sa meua opinió.

I molt respectable, i hi estic d'acord.

P: Vas al Menorca Bàsquet? Creus que enguany es salvaran?

R: Si que hi vaig. I crec que juguen massa amb sa ètica de guanyar al darrer moment i enguany sóc pessimista. Per una altre banda pens que el que han fet és molt important, gràcies al Menorca Bàsquet podem veure partits d'ACB a Menorca i esper que es salvin, però repeteixo que aquest any sóc pessimista.

P: Si, sa veritat és que ho tenen un poc “costa amunt”. No deixem l'ACB, creus que en Sergi Llull essent menorquí, hauria de jugar amb el Menorca i no amb el Madrid?

R:(Pensa un poc sa resposta) Penso que en Sergi essent professional, ha de jugar on pugui i vulgui i que amb sa seva edat no hi han d'haver influències sentimentals de cap tipus. També he de dir que disfruto veient sa seva evolució i tot i que sóc del Barça, m'agrada veure'l jugar.

P: Molt bé, deixem les “estratorferes” i tornem al nostre Club. Me diries un/a candidat/a a fer una de ses nostres “xerradetes” i què li demanaries?

R: Si, li faria a n'Eduardo Casasnovas (en Dado) i li demanaria com va tenir sa santa paciència de mostrar-me a botar sa pilota amb s'esquerra. Jo pensava que allò era impossible, però practicant practicant... al final va sortir.

P: Molt bé, me l'apunto. I per anar acabant, diguem què t'ha donat s'Alcazar?

R: No ho sé, però lo primer que se m'acut és que m'ha ajudat a formar-me com a persona.

P: I tu a s'Alcazar?

R: Jo crec que s'Alcazar està per damunt del que li pugui donar una persona. Pens que li he pogut donar un nom entre milers dels que hem passat per aquest Club.

R: Això que has dit, m'ha agradat. Diguem un desig personal.

R: Uf! Això és molt personal i no es pot dir! (riu) Però et diré que desitjaria que els meus néts puguin jugar a s'Alcazar.

P: I per acabar, que li desitges a s'Alcazar?

R: Que segueixi en sa línia de formació que té, i que tengui una mica més de sort amb els objectius que es vagi marcant.

Molt bé Toni, hem acabat. Moltes gràcies pel teu temps i fins un altre.

Sa veritat és que m'ho he passat molt bé amb aquesta “xerradeta”, pot ser ens ha quedat una mica llarga però en Toni m'ha sorprès gratament en varies coses. He après un poquet més de la nostra història i sobretot, d'ell mateix.

Penso que en Toni és el clar exemple que els bons jugadors es formen treballant i que si tens sa sort de topar amb bons companys i passar-t'ho bé, encara és més fàcil que acabis essent un bon jugador.

Fins sa pròxima!